

פגישה שניכזאת

אם אש"ף מעוניין להיפגש עם כאלה, משמע שהוא מוכן להציע משהו למדינת ישראל. המינימום שיש בו כדי להעניק טעם לפגישה כזאת הוא הסדר שיאפשר לפלסטינים להקים מדינה משלהם בגדה וברצועה, תוך הסדר עם מדינת ישראל ועל בסיס של הכרה הדדית.

משמע, יש עם מי לדבר, ויש על מה לדבר. כל קורא נכון יגיע בעצמו למסקנה זו — אם יאמין לידיעה שהיתה פגישה כזאת.

לכן — אל תפתח דפוסם אותה! ואם תפרסם אותה, אל תפתח להעניק לה אמינות כדשהי!

נצור בליבך את ההוקעה, את החרפות, את דברי הגינוי לבוגדים. לא היתה ולא נראה פגישה כזאת. היא לא היתה, כי לא יכלה להיות. היא לא יכלה להיות, כי אין עם מי לדבר, ואין על מה לדבר.

והי הדילמה. עימות אכזרי בין הלב והשכל. איך עמדו כל־התיקשות של ארץ־ישראל השלמה במיבן חן זה? זה די משעשע.

הידיעה המקורית על הפגישה כביכול התפרסמה ב־ידיעות אחרונות, שהוא — אולי — הביטאון הקיצוני ביותר של הימין הקיצוני בארץ. כתב אותה שלמה גקי דימון, שאינו רק כתב מדיני מצטיין, אלא גם אדם המקורב ביותר לצמרת תנועת־חרות.

ידיעות אחרונות חזר על הידיעה, תוך שינויים וביתר תוקף, למחרת היום.

לידרו, אין ספק. היתה פגישה כזאת. השתתף בה לפחות איש בכיר־מאד אחד של אש"ף, זגלריה מכור בדת ביותר של אישים מטעם המועצה הישראלית, כולם ציונים מדופלמים. תיווך בה פיר מנדס־פראנס. הגיעו בה לידי סיכומים חיוביים. עומדת להיפתח פעולה משור תפת למען פיתרון מוסכם. מישרד־החוץ הישראלי יודע על כך. וכל זה קרה בימים האחרונים.

אחרי גילוי זה היה צפוי בידיעות אחרונות מטה של מאמרי־התקפה מוזעזעים, וביניהם פגז גדול של חומר־נפץ־סקס מידי הדוקטור הרצל רונבלום.

והנה — לאיכזרם. דממה רקה. מאמרי־השי מצה מיספן אחד של כתב־זוטרי, וזהו.

הצהרון המתחרה — מבחינה עיתונאית ולאומנית כאחת — היה זהיר מראש. ממילא לא יכול היה מעריב להודות כי ידיעות אחרונות השיג סקופ. לכן פירסם מעריב דברים מסוייגים, תוך הבלטת ההכחשות הישראליות והעוביות.

במאמר ראשי הביע מעריב „שתי תמיהות“, וכך תפס את שור־הדילמה בשתי קרניים.

תמיהה א': האם היתה פגישה? תמיהה ב': איך יכלה להיות פגישה כשאין עם מי לדבר?

חלון־הראווה הלאומי לעולם הגדול, גרוסלס פוטס, פסח גם הוא על שתי הסעיפים. הוא פירסם את הכחשת המועצה הישראלית, שם לב לכך שאין זו הכחשה חרי־משמעית וטוטאלית. ושאל: שמא רוצה המועצה לעזור את הרושם שהיתה פגישה, אך בעצם לא היתה פגישה? ואולי להיפך: היתה פגישה, אך רוצים להשתמט מן האחריות?

הרדין היה נייטרלי, נתן סיקור מינימלי וזהיר. הטלזוויזיה הקליטה תגובות, אך לא שידרה אותן, והשתיקה את העניין ביכלה. הארץ לא פירסם שום ידיעה, והסתפק בהכחשה קטנה לידיעה שלא פירסם.

ה גופים הפוליטיים של ארץ־ישראל השלמה היו ססו אף הם.

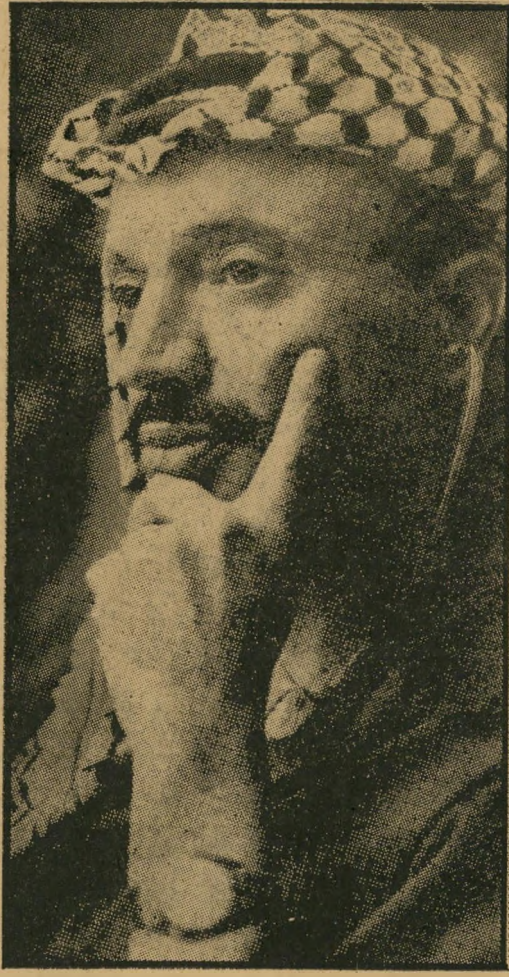
האם כדאי לבצל את העניין כדי לצאת בהתקפת־מצח על מישרד־החוץ. בטענה שידע כביכול על הפגישה כביכול? האם להקיע את שריה־משפטים על שלא נקט צעדים נגד הבוגדים? או להתאפק ולשתוק?

הלואי ואפשר היה לתבוע את הבוגדים לדין ולש־לוח אותם לכלא, בעוון קיום פגישות עם האוייב — ובאותה שעה לקבוע חרי־משמעית שלא היו שום פגישות כאלה, מפני שהאוייב אינו מוכן להכיר בנו ואין עם מי לדבר.

אבל זה לא ניתן. צריכים לבחור בין שתי האפי־שרויות. וכמו שיוודע כל ילד, שנקלע לחנות מלאה ממתקים — הבחירה קשה.

אנשי ארץ־ישראל השלמה ראויים להשתתפות בסיבי־לם. מול בחירה זו.

ורק סאדיסטי אמיתי יעצה על דעתו את היסורים שבהם יתייסרו, כאשר תבוא אי־פעם — חס וחלילה! — הודעה רישמית מופי־מכת על פגישה נציגי שני המחנות!

יאסר עראפאת: יש עם מי לדבר?

עם אירגון כזה אין מה לדבר. ניתן להיפגש עימו רק במקום אחד: בשדה־הקרב.

א מונה מוחלטת זו חיונית להגשמת המטרות של מחנה הסיפוח, על כל סניפיו והסתעפויותיו.

לכן חוזרים עליה כל כל־התיקשות — עיתוני הערב והבוקר, הטלוויזיה והרדיו — מדי יום ביומו. באלף ואחת צורות, בניסוח הידיעות ובבחירת הכותרות, בהגשת התוכניות ובכתיבת המאמרים. בדברי פרשנות ובסיכום החדשות, בנאומי־הלהט של הפוליטיקאים ובדברי־התברור של הפקידים.

אם יש במדינתנו הדמוקרטית דבר הגובל בשטיפת־מוח שיטתית, רצועה ובלתי־פוסקת, הרי זהו המערכת הסונסטטיבית (האוטו־סוגסטיבית) האומרת:

אין עם מי לדבר, אין עם מי לדבר, אין עם מי לדבר.

בשביל איש ארץ־ישראל השלמה, זהו תחליף ל־שמע ישראל.

קעקע את עמודי־התווך הזה של בניין הסי־ברתו, והכניין כוזה יתמוטט.

ב כאן הדילמה הנוראה, שלפניה עמדו השבוע כל אנשי הלאומנות הצרופה בכל כל־התיקשות. מה לעשות? איך להגיב?

האצבעות רעדו על מונעני מכות־הכתיבה. הן השי־תוקקו להלום, להוציא מן המכונה צרורות של אור־תיות קטלניות כמו כוורים של מקלע, לפלח בהן את לבכות התבוסתנים הבוגדניים.

להוקיעם. לתבעם לדין. להעמידם אל הקיר, או לפחות אל עמודי־הקלון.

כך קרא חלב היהודי החם, הרומט.

ואילו השכל היהודי הקר, המחשב, קרא: עצור! אל תיגדר אחר הרגש! חשוב! שקול!

אם תוקיע את הבוגדים, משמע שאתה אומר כי אכן היו פגישות כאלה עם ראשי אש"ף.

אם היו פגישות כאלה, משמע שאש"ף מעוניין להי־פגש עם ישראלים בכירים, ציונים, החוקים מרק"ח וממצפן, אנשים הרוצים בהמשך קיומה של מדינת־ישראל.

ב כי לבי לאנשי הימין הקיצוני, השורצים בכלי התיקשות ההמונית. הם הועמדו לפני דילמה קשה. בעיתונים הופיעו ידיעות על פגישות שנערכו. כביכול, בין נציגי המועצה הישראלית למען שלום ישראל־פלסטיני ובין אישים בכירים ביותר של אש"ף.

מה לעשות?

האם לקבל את הידיעות האלה כאילו היו אמת צרופה — או לבטל אותן מכל וכל?

ה החלטה היא קשה, קשה מאד למי שדוגל בארץ־ישראל שלמה.

הפיתוי הראשון הוא למעון כי הידיעות אכן נכונות. כי אז ניתן לגרף ולחרף את אנשי המועצה, הכוללת כיועץ את כל האישים הכולטים של מחנה־השלום הישראלי.

שומו שמיים! מגע עם האוייב הנומם להשמדנו! בגי־דה מחפירה! פגיעה מחרידה בביטחון המדינה! עידוד לרוצחים, לחוטפים, למתבלים!

היכן היועץ המישמטי? מדוע לא יועמדו הבוגדים לדין? עד מתי? עד אנה?

תענוג הוא לכתוב מאמרים כאלה. סוף־סוף אפשר לקרוע את המסוה מעל פרצופיהם של יפיי־הנפש, התבור־סחנים, עוכרי־ישראל!

הבה נכניס נייר למכונת־הכתיבה, ויאללה — עליהם! אך לפתע נעצרת המכונה. כי אליה וקוץ בה.

ש הרי מי שמוען כי הידיעות האלה נכונות, מוצא את עצמו, לפתע, גולש על קרח חלקלק. אם אכן נערכו שיחות בין אישים ישראליים כאלה ובין נציגים בכירים של אש"ף, כפי שנטי ען בידיעה, על מה דובר בהן?

קשה להאמין כי ההנהגה הראשית של אש"ף תח־ליט לקיים שיחות עם אלו־במילואים של צה"ל, או עם מי שהיה מוכ"ל מיסלגת־השילטון הישראלית, או עם מנכ"ל־לשעבר של מישרד ממשלתי מרכזי, או עם אי שיות בכירה אחרת (כפי שנטען בידיעה). כדי לדון עימם על הדרך הטובה ביותר להיסול מדינת־ישראל.

עוד יותר קשה להאמין כי אישיות בינלאומית מכור־בדת מן השורה הראשונה, כמו פיר מנדס־פראנס, שהודו־כר בידיעה כמי שכאילו תיווך בפגישות אלה, היה נותן את ידו לשיחות שאינן רציניות מאד וחשובות מאד.

משמע: מי שמוען כי יש אמת בידיעות, נאדץ להסיק את המסקנה שהאירגון לשיחי־רוך פלסטין מבקש עתה הסדר־שלום עם מדי־נתי־ישראל.

ובשביל איש הימין הקיצוני, אין הודאה נוראה מזו.

ע מודי־התווך של הסכרת אנשי־הסיפוח — השול־טים כימעט בכל כל־התיקשות החשובים במדינת־ישראל — מורכב מארבע מילים פשוטות: אין עם מי לדבר.

אומנם, הימין הקיצוני עצמו — אנשי המיסטיקה הלאומית, הקנאים הדתיים, התנועה למען ארץ־ישראל שלמה, ותיקי חרות, מאמיני גוש־אמונים — אינו זקוק למילים אלה. לידיה, לא חשוב אם יש עם מי לדבר, אם אין. אלוהים נתן לנו את הארץ הזאת, נחלת אבותינו, ואנו נתחיק בה בשלום ובמילחמה. בטוב וברע, בניצחון ובמסלה, עד שאחרון הנאמנים יאבד את עצמו לדעת במרומי מצדה.

אך מכיוון שהרוב הגדול של העם אינו מורכב ממתאכדים, והוא סבור כי טוב יותר להיות ולשגשג בארץ־ישראל מחולקת מאשר לבנות בארץ־ישראל שלמה, רדושות אותן ארי־בע מלים.

יש לחזור על כך בלי הרף: אי־אפשר להשיג שלום, להתפשר, להתחלק, לחיות בצוותא, להתקיים בכבוד זה לצד זה בשני תלמים שונים של הארץ.

כי אין עם מי לדבר.

אי־אפשר לדבר עם מדינות־ערב, כי אף אחת מהן אינה משלמה עם קיומה של מדינת־ישראל.

בסתר ליבם, כל מאה מיליון הערבים בעולם זוממים להשמדנו. זוהי המחשבה הוודוית. במעסיקה את מוחם יומם ולילה, בהקיש ובחלום.

ואם זוהי האמת לגבי כל מדינות־ערב, ען אחת כמה וכמה נכון הדבר לגבי אירגון־המרי־חיים המתקרא „האירגון לשיחרור פלסטין“.

אירגון זה מבוסס על האמנה הפלסטינית, התובעת לגרש מהארץ את כל היהודים שהגיעו הנה אחרי 1948, או 1914, או 1882.

הוא רוצה לחסל את מדינת־ישראל הציונית, ולהקים על חורבותיה „מדינה דמוקרטית חילונית“.